

CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM

TÌNH KHÔNG CHẤP VÁ

Thiếu xác xa đầu của Hận Thiên Ông nằm đó.
Trương Chấn Uy đã âm thầm lén ra đi.

Yến Thanh đậm chân kêu trời :

- Hồng ! Sống mất Trương Chấn Uy đại hoạn vẫn còn nguyên vẹn ! Chúng ta lại phải vất vả hơn những ngày qua !

Mã Bách Bình hơi thẹn :

- Tại hạ sơ suất quá !

Yến Thanh cười khổ :

- Mã huynh không đáng trách, nếu có lỗi thì cả hai chúng ta đều có lỗi. Chính tại hạ không ngăn chặn Hận Thiên Ông ngay lúc đầu như chúng ta đã phân công với nhau trước khi đi. Thành thử Hận Thiên Ông có thì giờ động thủ với Mã huynh. Mã huynh bận đối phó với Hận Thiên Ông nên Trương Chấn Uy mới thừa cơ trốn đi được !

Mã Bách Bình tặc lưỡi :

- Lão ác ma lợi hại vô cùng ! Năm chúng ta hiệp sức vây lão cũng chẳng làm gì lão nổi ! Cuối cùng Yến huynh phải dùng mưu mới hạ được lão.

Ai ai cũng công nhận võ công của Hận Thiên Ông rất cao.

Mà Trương Chấn Uy cũng chẳng phải tay vừa.

Mã Bách Bình thốt :

- Lưu Lâm án ngữ bên ngoài có lẽ hẳn ngăn chặn Trương Chấn Uy !

Yến Thanh giục :

- Vậy Mã huynh chạy gấp ra đó xem, đừng bận tâm về việc gì ở đây cả. Vô luận thế nào cũng phải bắt cho được lão ấy !

Mã Bách Bình chạy đi liền.

Bấy giờ Yến Thanh mới ra lệnh phát động nhân thủ của Thiên Tàn Môn và Cái Bang.

Có đám này tham gia cục diện trận chiến biến chuyển ngay.

Mẹ con Liên Khiết Tâm tinh thần lên cao tột độ, tấn công vùn vụt.

Mẹ phóng tiêu, con quét kiếm, bọn dũng sĩ của Các Bốc Đạt chạy toán loạn.

Bạch Kim Phượng tiếp trợ Kim Tuyết Nương song chiến với Viên Ông Võ.

Yến Thanh tiếp trợ Liễu Hạo Sanh song chiến với Cáp Bốc Đạt.

Bỗng có tiếng sáo âm u vang lên.

Cáp Bốc Đạt sững sờ tự hỏi tại sao ở đây lại có tiếng nhạc ở vùng biên ải.

Động miên sâu xứ y lời cảnh giác phần nào, Liễu Hạo Sanh thừa dịp y phân tâm chém ngang một kiếm tiện thân hình y làm hai đoạn.

Bọn dũng sĩ Hồi Cương cũng như Cáp Bốc Đạt nghe tiếng sáo chạnh lòng nhớ cố hương sanh ra băng khuâng mất cả đầu trí, buông rơi vũ khí, tất cả đều bị mẹ con Liên Khiết Tâm hạ sát.

Yến Thanh ngăn chặn nhưng không kịp.

Liên Khiết Tâm bật cười ha hả thốt :

- Môn chủ lợi hại thật ! Một tiếng sáo thu dọn chiến trường ! Trương Lương ngày trước cũng không hơn ! Từ nay thiên hạ giang hồ là của Thiên Âm Môn đó là cái chắc!

Yến Thanh trầm giọng :

- Muốn tranh thủ thiên hạ giang hồ không phải là việc dễ làm đâu đại tẩu ! Võ lâm không bao giờ dung cho bất cứ ai độc chiếm ngôi bá chủ, thao túng mặc tình !

Tiếng sáo lại vang lên.

Liên Khiết Tâm lạnh lùng nói :

- Môn chủ triệu hồi, tôi không có thời giờ tranh biện với huynh đệ ! Các vị khoác cái lốt quan quân thì hãy phụ trách phần thu thập chiến trường. Trừ diệt Hận Thiên lão quái là dứt họa hoạn cho đời tôi không tạ ơn các vị đâu. Còn như luận về tiếp trợ tôi nhìn nhận đó là một cái ơn, ngày sau có cơ hội tôi sẽ đền đáp. Xin cáo biệt các vị !

Nàng vẫy tay, những người vào đây với nàng đều đi theo nàng ra ngoài. Dĩ nhiên là số còn sống sót.

Liễu Hạo Sanh đi sau cùng.

Thấy Điền Vũ Long còn nằm đó y muốn bước tới điu đi.

Điền Vũ Long thốt :

- Liễu huynh ! Tại hạ không phải là người của quý môn thì không cần phải trở lại với quý môn theo Liễu huynh ! Hãy để tại hạ ở lại đây !

Liễu Hạo Sanh giật mình.

Điền Vũ Long tiếp :

- Chúng ta là bằng hữu của nhau ! Ngày trước vì chí khí mà quen nhau, chung sống với nhau. Còn ngày nay thì khác, bảo tại hạ chịu lệnh nơi một nữ nhân là điều tại hạ không thể làm và chẳng có thú vị chút nào. Tại hạ không thích gia nhập môn phái và nhất là môn phái đó mang tên Thiên Âm Môn.

Liễu Hạo Sanh vội đáp :

- Điền huynh lầm rồi ! Thiên Âm Tiên Tử không hề bảo tại hạ gia nhập môn phái của nàng cho nên tại hạ vẫn là minh chủ của Thiết Kỳ Minh. Trước kia tại hạ hiệp lực với nàng chẳng qua là để tiêu diệt Thiên Ma Giáo. Hiện tại Tứ Bá Thiên đã chết hai rồi chỉ còn chờ giải quyết xong Thiên Dục Môn là tại hạ khôi phục tự do an toàn.

Điền Vũ Long mỉm cười :

- Như vậy chờ khi nào Liễu huynh được tự do hoàn toàn lúc đó tại hạ sẽ đến tìm Liễu huynh. Hiện tại tại hạ không có hứng thú.

Liễu Hạo Sanh không biết làm sao hơn đành đáp :

- Tuy Thiết Ky Minh tạm thời lệ thuộc Thiên Âm Môn nhưng Thiên Âm Tiên Tử không bao giờ dờm ngó đến hoạt động của bọn tại hạ. Chỉ khi nào cần tăng cường thực lực mới thông tri với tại hạ phái nhân thủ đến tiếp trợ. Như vậy kể ra cũng tương đương với tự do.

Điền Vũ Long thốt :

- Tại hạ thấy oai lực của Thiên Âm Môn rồi. Dùng một tiếng sáo làm tán thất đấu trí của bọn Hôi thì cũng có thể dùng một loại âm thanh khác để sai sử kẻ khác. Với oai lực đó Thiên Âm Môn như cầm chắc thiên hạ trong tay thì cần gì Thiên Âm Tiên Tử bắt buộc bọn Liễu huynh chánh thức quy thuận ! Dù không quy thuận Liễu huynh cũng phải tuân lệnh như thường, có khác gì quy thuận đâu mà cần đòi hỏi, bắt buộc, cưỡng bách !

Liễu Hạo Sanh cãi :

- Song Thiên Âm Tiên Tử đâu có dã tâm như lũ ma đầu, trong Thiên Âm Cốc chỉ có lựa thừa mấy mạng thôi.

Điền Vũ Long đáp :

- Cái đó tại hạ tin là đúng. Tại hạ nghĩ bất tất nàng cần phải có nhiều người ! Bất cứ ai nếu nàng muốn là cứ dùng thanh âm sai khiến, chẳng ai có thể không tuân, do đó nàng không cần thiết phải quy thuận đông nhân thủ quanh mình nàng.

Liễu Hạo Sanh đáp :

- Xem ra Điền huynh chưa hiểu tiên tử rõ ràng lắm ! Yến đại hiệp đã từng hội diện với tiên tử một lần. Đại hiệp có thể cáo tố với Điền huynh con người đó ra sao !

Điền Vũ Long cũng thở dài :

- Dù nàng ra sao nhưng đối với việc giang hồ tại hạ đã chán ngấy rồi. Đã đến lúc tại hạ trở về với điền viên Liễu huynh ạ !

Liễu Hạo Sanh động niệm lưu luyến :

Điền huynh ! Thiết Ky Minh đang cần đến Điền huynh, còn một chút dư đảng của Thiên Ma Giáo chúng ta thu thập xong là tròn bổn phận của con nhà Võ, mang lại thanh bình trên giang hồ, lúc đó chúng ta sẽ thực hiện hoài bão của mỗi con người !

Điền Vũ Long điềm nhiên :

- Liễu huynh có việc cứ đi, sau này chúng ta còn gặp lại nhau mà ! Gặp rồi chúng ta sẽ đàm đạo dài lâu hơn !

Liễu Hạo Sanh hỏi :

- Thương thế của Điền huynh thế nào ?

Điền Vũ Long đáp :

- Trúng đạo Thấu Cốt Chỉ Phong của Hận Thiên ác ma, nửa bên mình không còn một sườn nào nguyên vẹn. Chỉ sợ từ nay sẽ là người tàn phế !

Liễu Hạo Sanh vội thốt :

- Y thuật của Thiên Âm Tiên Tử linh diệu lắm, có thể cứu sống người chết được.
Điền huynh có muốn nhờ tiên tử chữa trị cho không ?

Điền Vũ Long lắc đầu :

- Bất tất ! Tại hạ cũng có học qua y thuật, có thể tự chữa trị được !

Liễu Hạo Sanh vòng tay, thốt lời trân trọng rồi cáo từ.

Đợi Liễu Hạo Sanh đi xa rồi, Yến Thanh bước tới hỏi :

- Điền huynh có cần nhờ đến tiểu đệ không ?

Điền Vũ Long cười nhẹ, từ từ ngồi dậy đáp :

- Không có gì quan trọng, ngu huynh còn chi trì được.

Y tán mấy câu về thành tích do Yến Thanh vừa tạo tụy.

Yến Thanh thốt lời khiêm tốn.

Vừa lúc đó Mã Bách Bình trở vào trầm buồn thốt :

- Đuổi không kịp ! Lưu Lâm cũng chết luôn !

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Thôi thì vậy ! Hiện tại Mã huynh nên chĩnh đốn lại hàng ngũ dư đảng Thiên Ma Giáo. Đừng để cho Trương Chấn Uy lợi dụng. đồng thời tại hạ lợi dụng số nhân thủ hiện có tại đây truy tầm lão ấy. Tại hạ tin là có thể tìm ra !

Mã Bách Bình tán đồng ý kiến đó.

Yến Thanh tiếp :

- Thiên Tàn Môn và Cái Bang đã cướp y phục quan quân thì nên rút lui khỏi nơi này gấp. Còn Mã huynh từng đi lại với bọn quyền môn thì nên nán lại đây một chút để thu xếp tình hình.

Mã Bách Bình cau mày :

- Chỉ sợ không dễ dàng !

Yến Thanh mỉm cười đáp :

- Chẳng có gì khó khăn cả, Mã huynh cứ bảo với quan là khách giang hồ tìm cừu hạ sát Tiêu Võ. Mã huynh nghe tin dẫn người đến tiếp trợ, đánh đuổi được bọn ác tặc.

Mã Bách Bình hỏi :

- Nếu người ta hỏi khách giang hồ nào ?

Liên Liên đưa tay chỉ :

- Các xác chết đó, quan có muốn lấy khẩu cung thì bảo xác chết khai cho !

Yến Thanh lắc đầu :

- Không được ! Nếu Trương Chấn Uy bắt thần trở lại đề quyết các nạn nhân là người trong Thiên Tàn Môn và Cái Bang thì rắc rối lắm ! Tại hạ nghĩ nên cởi bỏ y phục quan quân mà các vị khoác trong người đó mặc vào các xác chết nhưng chỉ khoác lên

người của bọn Hồi thôi. Như vậy chúng ta giải cứu được cả hai trường hợp, cướp y phục dọc đường và giết người tại nhà !

Mọi người khen kẻ đó rất hay.

Mã Bách Bình thốt :

- Riêng đại thơ thì tiểu đệ xin đại thơ nán lại một chút.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Ta lưu lại đây để làm gì ?

Mã Bách Bình đáp :

- Rút kinh nghiệm trong những cuộc tranh chấp vừa qua tiểu đệ cảm thấy bá nghiệp bất quá chỉ là một cơn mộng ảo, tỉnh mộng rồi tán nghiệp tàn đời ! Có mấy ai bảo tồn vĩnh cửu một phù du ? cho nên tiểu đệ nguội lòng tiến thủ, chỉ muốn lui về giữ lấy nghiệp nhà, khai thác tiêu cực chi đồ hộ khẩu qua ngày đoạn tháng cho nhẹ nhàng tâm trí xác thân. Tiểu đệ chuẩn bị trao trả đại bộ phận Thiên Ma Giáo về cho Thiên Tàn Môn, đại thơ hãy tiếp nhận hầu chấn chỉnh lại môn hộ !

Bạch Kim Phượng kêu lên :

- Ta làm sao tiếp thu được ?

Mã Bách Bình tiếp :

- Chúng xuất thân từ Thiên Tàn Môn do Bạch Phúc khuyến dụ ly khai để thành lập Thiên Ma Giáo thì bây giờ chúng trở lại gốc xưa cũng là hợp lý. Còn những kẻ khác tiểu đệ thu nạp cho phần mình.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Một tiêu cực có bao lớn, người dùng làm chi một số người đông như thế ? Làm sao nuôi nổi chúng ?

Mã Bách Bình cười :

- Tiểu đệ sẽ cho mở thêm nhiều tiêu cực ở khắp bảy tỉnh miền nam. Chỉ sợ không đủ người dùng đó đại thơ ạ ! Tiểu đệ giúp chúng có công ăn việc làm sống cuộc đời quang minh chính đại, nuôi tinh thân thượng tôn, luật pháp. Chúng sẽ vĩnh viễn không trở lại lối sinh hoạt đẫm máu !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Ta chỉ sợ không quản thúc chúng nổi !

Mã Bách Bình đáp :

- Thì tạm thời tiểu đệ và Yến huynh đảm trách chúc hộ pháp Thiên Tàn Môn, giúp đại thơ !

Bạch Kim Phượng quay qua Yến Thanh :

- Yến huynh chấp nhận chứ ?

Yến Thanh lắc đầu :

- Chắc là không cô nương ạ ! Tại hạ từng tuyên bố là sẽ không gia nhập một môn phái nào cả !

Mã Bách Bình thốt :

- Yến huynh tuy nhận chức hộ pháp song chỉ ngồi khách vị mừng tượng một chức tư vấn. Chỉ khi nào cần môn chủ mới tham khảo ý kiến thôi chứ có gì ràng buộc đâu mà ngại ? Tại Long Võ Tiêu cục tại hạ cũng thỉnh Yến huynh làm một tổng tiêu đầu mừng tượng địa vị anh em họ Mạt dành cho Yến huynh ngày trước. Cả tại hạ tuy là cục chủ song chỉ đảm nhiệm phó tổng tiêu đầu, tự đặt mình dưới sự điều khiển của Yến huynh !

Yến Thanh tặc lưỡi :

- Tại hạ đâu dám vượt bậc !

Mã Bách Bình mỉm cười :

- Danh nghĩa phải đặt như vậy chứ thực ra Yến huynh cứ ngồi nhàn, mọi việc trong tiêu cục tại hạ xin quán xuyến hết. Chỉ thỉnh thoảng tham khảo ý kiến của Yến huynh thôi !

Bạch Kim Phượng thốt :

- Yến huynh và Bách Bình cứ ở khách vị, thân phận đồng đẳng với tôi. Hai người có toàn quyền tiết chế toàn thể thuộc hạ trong môn !

Yến Thanh toan lên tiếng.

Mã Bách Bình chặn lại :

- Yến huynh thì có thể tiếp nhận đặc quyền đó còn tiểu đệ thì không. Bởi dù sao tiểu đệ cũng có tiếng là người của Thiên Tàn Môn. Nhận vậy là tiếm vị, là vượt ngôi thứ !

Bạch Kim Phượng cón nài.

Diên Vũ Long cũng nói vô cho Bạch Kim Phượng.

Liên Liên và Tích Tích cũng phụ họa theo luôn, họ còn nói trong tương lai Bạch Kim Phượng dám nhường ngôi vị cho một người nào đó lắm !

Tất cả cùng nhìn Yến Thanh mà cười, trừ Bạch Kim Phượng đỏ mặt cúi đầu.

Hết